

komme til at ligge for til Forhandling med Fællesrepræsentationen.

Jeg vil saa gerne knytte nogle Bemærkninger til Ændringsforslag Nr. 4, hvor de 80 Tons rettes til 100 Tons. Dette Forslag har jeg kunnet slutte mig til, uagtet det i Virkeligheden kommer til at gaa ud over vore Tilsynsmænd, som jeg ærlig talt godt kunde unde den Fortjeneste, de nu har. Den er ikke for stor, men det Hensyn, som jeg gaar ud fra, der har gjort sig gældende i Udvalget, er vel det, at man vil søge at skaane Søfarten og da navnlig de mindre Sejlskibe saa meget som muligt, og det er et Standpunkt, som jeg fuldt ud kan slutte mig til. Vor Søfart trænger til Støtte, og ganske særlig den mindre Sejlskibsfart trænger i allerhøjeste Grad til Støtte. Derfor kan jeg slutte mig til dette Ændringsforslag, men jeg gør det tillige i det Haab, at jeg deri maatte kunne se et Tegn til, at det høje Ting ogsaa deler den Opfattelse, at man bør søge at lette Skibsfartens Forhold saa meget som muligt. Der vil jo i alle Tilfælde — om ikke før, saa naar vi en Gang kommer til et Forslag om en Sammenarbejden af Tilsynsloven for Dampskibene og Tilsynsloven for Sejlskibene, thi en saadan samlet Lov vilde være ønskelig — blive Lejlighed til at komme ind paa Behandlingen af disse Ting. Jeg haaber da at kunne gøre Regning paa Velvillie fra det høje Tings Side, naar jeg kommer med Forslag om yderligere at støtte Søfarten paa lignende Maade. Det kan jo ikke nægtes, at Tilsynet kræves ikke for Søfartens Skyld, men af Hensyn til det offentliges Vel, og det burde derfor ogsaa være rimeligt, at man under de smaa og vanskelige Forhold, hvorunder vore Tilsynsmænd arbejder, og endnu mere under Hensyn til den Støtte, som Søfarten fortjener, ogsaa i dette lille Skridt, der her er foretaget, turde se et Tegn paa, at man i dette høje Ting vil møde yderligere Bevægelser i samme Retning med nogen Sympati.

Ordføreren (Sonne): Ændringsforslaget under Nr. 4 foranledigede den højtærede Minister til at udtale Haabet om, at han i dette Ændringsforslags Fremkomst turde se et Tegn paa, at Tinget eventuelt vilde støtte Tanken om at aflaste Dampskibsfarten og Sejlskibsfarten for de Bekostninger, som nu er forbundet med Tilsynet, for saa vidt det maatte findes rigtigst at fremsætte dertil sigtende Forslag, antagelig gaaende ud paa, at Staten

helt eller delvis skal bære de med disse Tilsyn forbundne Udgifter. Jeg tror dog at være i Overensstemmelse med Udvalget, naar jeg udtaler, at dette ikke ved Fremsettelsen af dette Ændringsforslag vil præjudicere Stillingen til et Forslag af den Art, hvis Fremkomst den højtærede Minister antydede. Det forekommer mig, at Tanken om, at Staten skulde bære de med disse Tilsyn forbundne Udgifter, har en videre Rækkevidde. Det begrænses formentlig ikke alene til Tilsynet med Skibe, men vi maa vel erindre, at der ogsaa finder andre Tilsyn Sted, som tilfører Staten ikke ganske uvæsentlige Indtægter. Jeg skal saaledes henpege paa, at paa Finanslovsforslaget for det kommende Aar staar opført under § 5, at Gebyrerne for Tilsynet med Dampkedler tilfører Statskassen et Beløb af 28,000 Kr. Som sagt, jeg tror, at dette Spørgsmaal muligvis vil have en ikke ganske ringe Rækkevidde. Jeg finder det under de Omstændigheder naturligt at betone, at der i det under Nr. 4 fremsatte Ændringsforslag om at nedskrive Tilsynsafgiften for Skibe mellem 80 og 100 Tons ikke ligger nogen Tilkendegivelse af, at man i al Almindelighed er rede til at opgive de paagældende Tilsynsafgifter og lade disse overføre til Statskassen. Spørgsmaalet ligger jo imidlertid ikke for, og jeg antager, at naar Lovforslag af den Art senere eventuelt maatte fremkomme, vil de faa den velvillige Behandling her i Tinget, som de fortjener.

Harald Jensen: Jeg beder det høje Ting undskylde, at jeg alligevel maa opholde mig et Øjeblik endnu ved det Spørgsmaal, jeg før fremdrog. Det er rigtigt, at Spørgsmaalet er ganske lille, men det Princip, der ligger deri, er efter min Overbevisning ret stort. Man slaar her ind paa en ny Vej, som man efter min Mening ikke bør slaa ind paa, undtagen man er klar over, hvor det kan ende. Her gives altsaa Anledning for en udenfor Rigsdagen staaende Forening til ikke blot at udtale sig for Ministeren og Lovgivningsmagten, men til at have Indflydelse, til at sige, at Ministeren skal være i Samstemning med den, og hvis han ikke er det, maa han ikke gøre nogen Forandring. Det kan føre meget vidt. Det kan føre til, at naar vi f. Eks. kommer til at behandle Arbejderlove, saa kan man sætte ind i saadanne Love, at dette og hint skal ske i Samstemning med de samvirkende Fagforbunds Repræsentantskab eller med Arbejdsgivernes Repræsentantskab o. s. v., og der-